

вѣстнѣю нѣкакѣхъ нѣкои сватына, оубѣрающе себеси, чи оужь Бѣгъ на едно мѣсто по скоро сдѣша молитвы те, нежели на дрѣго. Въ кратцѣ, вси тин, които по свидѣтельство то Христѣво, (Матф.: г. 23:) полагаѣтъ спасѣнїе то си въ нѣкои внѣшны знаковы, и ѡста- вѣтъ “ бѣшшаа закона : сѣдѣ и милость, и вѣрѣ. , ” И по това дѣла за нѣхъ небесна та истина “ Прибли- жаються мнѣ людіе сїи оусты свои ми , и оустнѣми чѣтѣтъ ма : сѣрдце же нѣхъ далече ѡстоитѣ ѡ мене. , ” (Матф.: ег. 8.)

Почтѣнїето на ікѡны те не ѣ про- тѣвно на таа заповѣдь .

Не ѣ противно на таа заповѣдь , да оукрашава- мы съ сватин ікѡны молитвенны те си храмовы по ста- рї-атѣ христїански обичай . Понѣже въ първо ни не ѡзображавамы на ікѡны те Бѣга невидимаго и не ѡ- писаннаго : но ѡзображавамы Спасителя нашего Исѣ- са Христѣа въ видѣ атѣ на челоѡчество то , което ѣ прїелъ , илї неговы те оубѣдницы . Вторѣю ікѡны те са ѡзображаваѣтъ и са поставѣѣтъ въ храмове те , не да гѣ почитамы за богѡвы , но да възпоминаѣамы Бѣжїи те дѣла , илї оубѣдницы те неговы , и да въз- будимъ себї-атѣ дѣхъ къ благочестїе то , и къ подра- жанїе то на добры те дѣла глѣдающе на ікѡны те , както на прим : на распѣтаго Господа . Трѣтѣю по- клонѣнїе то , което стѣвамы предъ ікѡны те , не го приѣрзавамы на ікѡны те , то ѣсть на дѣскы те , на краскы те ( бої те , ) и на исѣство то на масторѣ атѣ :